

Recensie: Kinky Boots ★★★1/2***

Adelphi Theatre Londen
woensdag 24 oktober 2018

foto © Matt Crockett

Recensie:

Op 12 januari 2019 valt definitief het doek van Kinky Boots de musical die ondertussen 3 jaar in het Adelphi Theater geprogrammeerd staat in Londen. Kinky Boots is een feelgood-musical met teksten en muziek van 80's icoon Cyndi Lauper. Harvey Fierstein stond in voor de tekst van de dialogen en Jerry Mitchell voor de regie en choreografie van het geheel. Toegegeven, er zitten behoorlijk grote lappen tekst in deze productie en de overgangen naar de songs, verlopen niet altijd even smooth. Thema van de voorstelling is mensen aanvaarden zoals ze zijn. Kinky Boots slaagt erin om die boodschap in een erg toegankelijke, volkse voorstelling te steken die erg laagdrempelig is en niet zelden de humoristische kaart trekt. Vooral in het eerste deel voelt de musical echter erg oppervlakkig aan. En hoewel de popsongs van Lauper goed zijn, blijf je wat op je honger zitten om een song te horen die je omverblaast. Die spaart ze op voor het tweede deel waarbij twee solo's, een van Charlie ('The soul of a man'), en een van Lola ('Hold me in your heart') terecht kunnen rekenen op een waanzinnig applaus van de toeschouwers. Kitsch en camp is nooit ver weg in deze productie die wanneer ze de dancekaart trekt ook doet denken aan de eurodance die o zo vaak te horen is op het Eurovisiesongfestival zoals in het nummer 'Sex is in the heel!', met dolby surround effect in de bleeps, dat nog eens dunnetjes wordt overgedaan in de finale met 'Raise You Up/Just Be'.

Kinky Boots is gebaseerd op de gelijknamige film uit 2005 die op haar beurt gebaseerd is op waargebeurde feiten die Steve Pateman meemaakte. In de musical zien we Charlie Price (rol van Oliver Tompsett) die op een dag de schoenfabriek 'Price & Son' van zijn overleden vader (Graham Kent) van de ondergang moet redden. Via drag queen Lola (Simon-Anthony Rhoden) komt ie op het idee om zich te specialiseren in een nicheproduct: hoge vrouwenlaarzen voor mannen, die makkelijk moeten zijn om ermee te stappen. Charlies vriendin Nicola (Cordelia Farnworth) komt echter met een Real Estate-plan op de proppen om de fabriek om te turnen in luxe appartementen. De eerste contacten voor de verkoop van de fabriek zouden overigens al gelegd zijn tussen zijn vader toen die nog leefde en haar baas. Het komt tot een confrontatie tussen de hyper mannelijke en geblokte arbeider Don (Sean Needham) en Lola in een boksmatch (hier in slow motion gechoreografeerd) die zij hem laat winnen zodat hij niet oneerbiedig behandeld zou worden op het werk de dag nadien. Zij is het die hem zo een les meegeeft om mensen te aanvaarden zoals ze zijn. Ook Charlie zal zijn medewerkers zien vertrekken wanneer hij erg hoge eisen stelt en het nooit goed genoeg lijkt te zijn voor hem en hen kortweg roept: 'Do it again!' De verwachtingen zijn dan ook hooggespannen omdat iedereen werkt aan de modeshow voor Milaan. Er vallen ook zware woorden tussen hem en Lola wanneer hij ontdekt dat ze haar Angels (Louis Clarke-Clare, Robert Jones, Christopher Parkinson, Momar Diagne, Jemal Felix en Daniel Downing), de andere drag queens uit de club waar ze optreedt, heeft uitgenodigd om de modeshow te lopen. Dat levert een dijk van een vertrouwensbreuk op tussen Charlie en Lola. Charlie wil immers vooral de goede naam van zijn vaders merk bewaren, voelt de gigantische druk die op zijn schouders valt en had dus professionele modellen in gedachten voor de modeshow. Of dat nog niet genoeg is, loopt ook zijn relatie met zijn vriendin Nicola op de klippen. Lauren (Natalie McQueen), die voor Charlie werkt en al een tijd hevige verlangens koestert voor hem, grijpt haar kans. McQueen zet met verve de clown

van de show neer, een op seks beluste vrouw uit de arbeidersklasse, die haar verlangens op niet al te subtiele wijze (let op die mimiek, en vooral de mond dan!) met het publiek deelt. Hoogtepunt van haar acteren is met stip het moment dat ze een schoen met haar tong likt. Het meest kinky personage in Kinky Boots is Lauren dus als u het ons vraagt.

Kinky Boots is zo'n musical die een klassieke opbouw kent en dus groeit naarmate de voorstelling vordert. Op vocaal vlak valt er niets op aan te merken, er is duidelijk veel zorg besteed aan de casting voor deze productie die ons weliswaar pas vanaf het tweede deel wist te overtuigen. Maar dat heeft dan in eerste instantie met de naar ons gevoel te klassieke storytelling te maken. Nog een fijne levenswijsheid die Kinky Boots overigens meegeeft, naast de hoofdboodschap om jezelf te mogen zijn, is: 'Don't worry today because today ends tomorrow.' Zo is dat.

Met het verdwijnen van Kinky Boots geeft de musical Everybody's talking about Jamie vrijspel. Ook die nieuwe musical gaat over aanvaarding door je omgeving van de vrouw in een mannenlichaam die je wil zijn.

< Bert Hertogs >